

BÁGER GUSZTÁV

Föld

*Valóban, érteni kezdi az ember
a teremtést, mikor látja a sarat,
a járdán felgyűrődő agyagos földet.
Kifarol a bokrok közül egy autó,
rakománya zöldség és gabona,
a kerékgumi barázdái közt
földet hoz a városba,
egy maréknyi mezőt.
Minden a földből lett,
az erő, az akarat, a tudás,
mi lefagyott tavasszal,
ha túl korán bontja szirmait.
Az érzelmek, a türelem,
a szeretet, a józanság:
a föld tanulsága, ereje, hite.
„Legyen világosság!”
És kiáradt a fény
Isten lelkéből a földre.
Az édesvizek is a földből bújtak elő,
mint megannyi ezüst gyík.
Az eréc, a szentelt föld.
Honnan az évek, a dal ered.
Hogy a Teremtő a teremtés
hallgatósága legyen.
Ez a vers is földből született.*

Evangélium*Hubay Miklósnak*

*Mi a bölcsesség tehát?
A szüntelen kíváncsiság?
Az Istenkeresés?
Mi hát a lét értelme?
A harc, mit élvezni,
a szeretet, amit bírni kell?*

*A csillagok csak nézik,
az angyalok csak hallgatják,
mit össze nem beszélünk itt a Földön
arról, mi odaát evidencia.*

*Miért nem látjuk a megoldást?
Hiszen ott lebeg szemünk előtt az égbolt.
A felhők. A gallyak. A fák és a Hold.
Amikből kiolvashatók a lét válasza.
Elméleteket gyártunk és meghalunk hamar.*

*Tavasz, ősz: időben rügyeznek,
időben hullnak a falevelek.
A létezés művelik,
ihletetten élnek.*

*Többnyire ezekről
beszélgettünk whisky mellett
az Alteredő Bár teraszán.
Mért is keresnék egy élő
a holtak közt.*

Kávé

*Még aludtam, amikor bejött valaki
és letette a kávéscsészét az éjjeli szekrényre.
Sokáig sötét volt: nem akart megvirradni,
vagy csak magára húzta mint paplant
báránnyelhet a Nap,
s az utcai lámpák egyenként kialudtak.
Én meg fölriadtam hirtelen, mint egy borz,
és keresni kezdtem a kijáratot.
A digitális óra derengő fényénél
megpillantottam a kávéscsésze körvonalait.
Ez volt a fogódzó, megragadtam a kávé
és mohón inni kezdtem,
mintha a sötétséget nyeltem volna le.
Lelkembe folyt az éj, a titok,
a lét és az évszakok. Eltűnődtem,
ezt is a javamra fordítja az örökkévaló?
Hogy mostantól érteni fogom az időt?
A nyarat, amikor olyan édes és dús
a rét, a mező, mint a szeretkezés szaga?
Megértettem a mókások ugrálását,
mint rituális táncot, láttam az angyalokat is.
Láttam lélekben az ősz, a fáradt természet
foszló páncélzatát, a kérgeket. Láttam a telet,
a jéggel körbenőtt házakat, a kunyhók füstjeit.
Majd végül megláttam a tavaszt, a legszebb
drámát, mit valaha írtak, s ekkor döbbsentem rá,
milyen fontos mellékszereplő vagyok.*